

Štev. 5., 6. in 7. V Ljubljani, meseca junija 1921. Leto XXII.

Cvetje.

1. Trobentice.

Kakor samo solnce
trata je rumena,
in trobentica nobena
ne molči:
„ti, ti, tiii“
se razlega v jasni zrak ...
Muziko začuje pajek,
pa spusti do tal se z veje,
kvišku zopet urno spleza,
zopet k tlom,
in zopet gori,
... doli ... gori ...
Solnce gleda, pa se smeje:
O, ti pajek,
pazi, da te muzika ne zmeša --
tam pod grmom se martinček greje! —

2. Ivanjščica.

Marjanček na trati sedi.
... zzzz ...
okrog njega čmrlj brenči,
a on ga ne čuje,
z levico ivanjščico drži,
z desnico pa listke ji ruje:
Pekel, vice, nebesa,
pekel, vice, nebesa ...
pekel, vice —
in potemni se mu lice,
nad lici se zabliska,
skozi usta tenko zapiska —
in solze se vlijó iz oči ...

**Marjanček bržčas misli,
da že v vicah sedi.**

3. Roža.

Mati nesla v zibelki je dete
na cvetoče polje, med dišeče grede,
nesla dete, v senči ga zibala,
da pod rožico škrlatnordečo
glavica je drobčkana zaspala.

Mati se sklonila nad osatom.
Roža se sklonila nad otrokom,
poljubila ustna mu drhteča,
ki so v sanjah priovedovala,
kje domá ljubezen sta in sreča.

Mati vzela dete je v naročje,
čudoma mu zrla je v obliče,
ga otrla – toda kri je živa,
ustna rdeča so kot roža sama,
ki si s solnčno roso glavico umiva.

4. Vijolica.

(Materi.)

Samó Tvoj grob je okrašen,
samó Tvoj grob je ves zelen –
in sredi zelenja dva šopka vijolic
s svojo lepoto v me sta uprta:
to je modrina Tvojih oči, o, mati,
to je milina Tvojih in mojih sanj,
ki si danes podajajo roke,
kot si Ti nas učila otroke,
ko smo šli v svetih mislih
čez nedeljsko plan . . .

Dva šopka vijolic na grobu —
dvoje modrih oči:
o, mati, danes sem tako sam,
o, mati, danes se name ozri! —

5. Nageli.

(Očetu.)

Oče zadnji cvet bodi Tebi posvečen!
V mladem srcu je zrastel,
namakan s svežo krvjo,
v tihih urah se je razcvital,
v vsakem drobnem perescu sem čital:
kako je doma lepó . . .

Takrat pa, ko si Ti umrl,
naté se je nagelj ozrl,
in bilo mu je neskončno hudó –
sklonil je glavo
in ovenel zapuščen. –

Tone Gaspari.